

Селянитѣ още дълго предумваха Ивана, съветваха го, но нали го домързява — не ще и не ще.

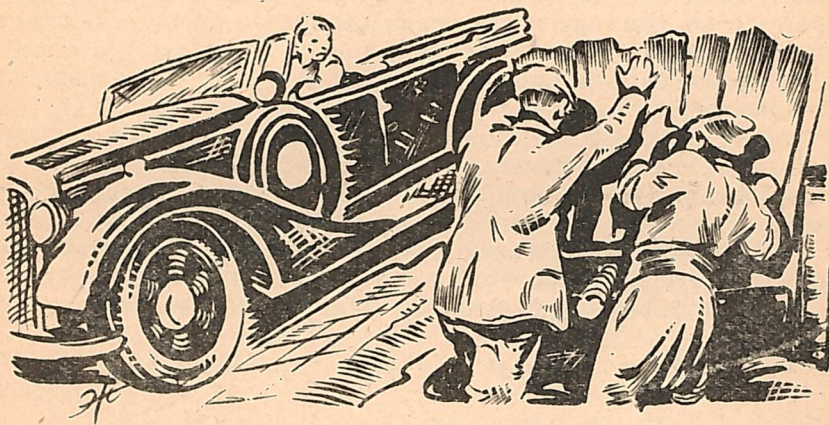
— Слушай, — каза най-сетне кметътъ. — Отъ утре ще забраня троха хлѣбъ да ти се дава. Стражаритѣ ще те арестуватъ, ако те видятъ да просишъ. Махай се оттукъ. Не искаме въ селото бездѣлници.

Уплаши се Иванъ отъ заканата на кмета.

— Така е, когато нѣмашъ късметъ, — мисли си той. — До сега криво-лѣво преминувахъ. Добри хора ми даваха кога хлѣбецъ, кога сланинка или сирене. Ами сега всички ще ме пждятъ. Ще отида въ близкия градъ. Тамъ може да не ме оставятъ да умра отъ гладъ.

Нарами Иванъ торбичката и се запъти къмъ града. По пътя профуча автомобилъ и тъкмо предъ него спрѣ.

— Ако отивашъ въ града, качвай се да те отведа, — каза шофьорътъ.

Зарадва се Иванъ, че нѣма да се мори и удобно се натъпки до шофьора.

— Какво ще правишъ въ града? — запита го шофьорътъ. Иванъ разправи, защо го гонятъ отъ селото.

— Нали съмъ безъ късметъ, има още много да тегля.

Вървѣха що вървѣха, настигнаха една волска кола съ дърва, затънала въ калъта.

— Ела да помогнемъ на коларя, да измъкне колата си, — рече шофьорътъ и слѣзе.

— А бе, човѣче, карай напредъ. Какво ти влиза въ работата, че нѣкому колата затънала. Твоята нали не е, — отвърна Иванъ и не мръдна отъ мѣстото си.

Шофьорътъ и селянинътъ изхвърлиха дървата на страни и лесно измъкнаха праздната кола. После пакъ натовариха дървата. А презъ това време Иванъ си дрѣмѣше и се чудѣше на ума на шофьора.

— Вече се стъмни. Искашъ ли да те заведа дома? — запита шофьорътъ, когато подкара автомобилъ.